

.T'oz

בז"ג

וancock כבר תמה הניאור הלכה:

באור הילכה

בספר עמק ברכה הביא בשם רבי ישראל מסלאנט:

המזכירות, אלא והנו שעדנו לעצם לפטור מהלכנתו, ואלו
איפשר לו הטעמי בלבון והרכבים, שלעטן בכר כתוב:
קיילר בכר, ולעטן יין כתוב: **שוחה יין**, ולא כתוב
שוחה יין, והינו שם שמאזת של יין גיא מכבוז
המסכת כל הווים, ולה דוקך לכתוב: **שוחה גיא**
עללה נשכחת לשון **הוה**, ואנו פורט דן קשחבי
הידים בכתוב. אך בבג'י מפץ שמאזת **שוחה גיא**
להשתחרר בגיא וכן כתוב הוה.
בנימיר ובג'י בטיטק שליטיא אומנות שאמן,
וא רשותה שמתה פוטיס מכל שאור
ההמאות של **מושמי**, ולא מצינו בשום **סחורה** דין כוונ
שיחסו לבכומי בישיות יין עד לא ידע דבר, —
שם דbullet וטיטק גזותה שטיטק גזותה יין אל
לסתמה בתהש, ובשר יין אוינו **טיטק** לעדר
ההמאות, ובכמואר ברובכם פוי מה **דייט הייש'**, יורייש,
ויברכם הוה במדרש רבתה שהיש' פ"א: זו היה עשו השם
געלה גזותה ונטמה וו איני ידע אם בזים או בז
בקבוקיה חיל ניגלה ונטמה וב**ברפורט** בזין
רכחמי מטהה ונטמה, ומגאי טבילה גזותה היא
ונגע המזגה בלי זום תhilאטת לשלגון, ועל ייחד
זה כל מזות מטהה הקנו דין וזה שחייב לפטור מז

אור שיטם של רשיי והב"ח שכיארו את דבריו רנא "מייחיב איניש לנכטמי" -

להשתכר", אינה מוסכמת, כפי שנראה להלן.

תירחא שחייב
להשתכנע
בענין, יטוזר
בחובת זכרון
הניסים שנעשו
במי אחזרוש
על ידיין.

לקמן בדף ד'
נעסוק בדבריו
לאור לשון
השו"ע "מחייב".

二三

חייב איש לבסומי
וגדי החזוב להשתכר בפורים
חייב איש לבסומי – להשחט

ישאי פירש בסוגיא: "לכטומי, להשתכר ביזן".

מגילה ראשון נקראת פרק נגילה

מגילה ד ז: אמר מוחיב איןש לאבומי בפומיא עד זלא יעד וכו' וברמב"ט פ"ב מגילה הטז: כיוד חותם טעהו זו ע"כ ביר ויתון טעהה נטה ושתחין עד שיכר וידם בעכשו. נבל. הנקרא, אף דבשסתה הוה לא בענין באשר יוני שניות בירחן, אלא. יוצאי דינחה בין לזרוא, סמאיגת בערבי שוחטין ר' יוסי, וכן כתוב הב' בס"ס תקכ"ט, — הכא ענין, קיון דרכחת' משתח ושבתו' ואין שמחה אלא באנדר וירן, וכיוון דרכבתן, "שבתחה" והינו יין וורי יין כבר אמרו, א"כ מה אני מקים, "ושבחה ע"כ דהינו בשער, וועל בענין כאן סנהדר בחר בשר וירן.

שמעת' בשם הגאון מרן ר' ישעאל סלנטר ז"ל שאמור, הא וחביב לאבומי עד זלא יעד וכו' ↓
אין פירוטו שחייב להתחרט ואינו יוזא ידי המזווה אם לא נעתה שbor מהריין, אלא יעיק המזווה הוא רק לשתחות יין ולהתבכט, אבל יונין נברא אם כבר שתחות ובהתבכט, אבל מוחיב עד לזרוא ולשתות, וכיה מחייב כיוד מזווה ונברא עד של שיכר וארע זלא עז' כיוד המן וכו' גנבר מנגינה עד של שיכר וארע זלא עז' כיוד המן וכו' שאן נברא מזווה זו, בדין שבר ושותה שפטור מזווה, ובמגazzא שהביך ערעד דלא יעד יוני שערו בקדום

שחוות להשתכר
בஹוטים מושך
לאורן כל
היום, וכמו
לאורן שכבר
השתכר פעמיים
אתה, למשתפקה
מיין, עליון
לשוב ולשותה
עד שששתבסה
בשניתו, משוכן
"שהשיגור עד"
דלא דע קא
שיינער בקיום
המצאה, אלל
הוא שיעורו
לענין לפטשו
מהמכוונה"

לטבנוב דב' דידייך
בדברי הטור
שעתה: "וואצ'יינ'"
משמען מכך
ששינה את הלשון
ממאמר רבא
אנשיין"
ולעדרך
ששותכרכ", שאיו
וחובה להשתכר
אלא זו מצאה
בלעדן
ושיטריך שיטוטך".

לכמה דבר
די נושא
בשיטת
הבית יוסף
שמבאי
את דברי
האחרות
חיים

ג'ורחה ח'רבה ולבכורה מגילה
טבון תרזה
ד. גראבן טמפלס, 2000. דקון. דקון.
לונדון (אנו אנטון).
טלפון: 01-522-5555.
טלפון: 01-522-5555.

כrown אַדְמָה

הביבה ראייה
מהומעה
המוחב בסוגיות
גומרא
ומפשטות דבר
הנוגרת שלד כד
רובה החשוב עז
שאבד את
צלילות דעונו,
וכונזואה מכך
שחת את ר' זירא.

במשך דיבור מביא היביר את זבריר ורבנו אפרים כי המשותה עם רמה וrob צויר הווא בגמרא כדי ללחות מהלכמה את דברי רוגג המכחיב להשכטר בפורהם וכובב והיביר: יומתוק...²²

